

det godtgøres, at der er et reelt behov for offentlig tjeneste som følge af utilstrækkelige faste søtransportforbindelser i en situation med fri konkurrence. Det tilkommer den nationale ret at bedømme, om disse betingelser er opfyldt i hovedsagerne.

(¹) EUT C 134 af 22.5.2010.

Appel iværksat den 10. november 2010 af Mariyus Noko Ngele til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 10. december 2009 i sag T-390/09, Mariyus Noko Ngele mod Europa-Kommissionen

(Sag C-525/10 P)

(2011/C 139/19)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Mariyus Noko Ngele (ved avocat F. Sabakunzi)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Ved kendelse af 10. marts 2011 har Domstolen (Ottende Afdeling) afvist appellen.

Sag anlagt den 22. november 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-540/10)

(2011/C 139/20)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. (ved abogado C. Nicolau Castellanos)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Ved kendelse af 10. marts 2011 har Domstolen (Ottende Afdeling) truffet afgørelse om, at den åbenbart mangler kompetence til at træffe afgørelse i den foreliggende sag.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 4. februar 2011 — Schutzverband der Spirituosen-Industrie eV mod Sonnthurn Vertriebs GmbH

(Sag C-51/11)

(2011/C 139/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Schutzverband der Spirituosen-Industrie eV

Sagsøgt: Sonnthurn Vertriebs GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1) Omfatter begrebet sundhed i definitionen af udtrykket »sundhedsanprisning« i artikel 2, stk. 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer (¹), senest ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 116/2010 af 9. februar 2010 (²), tillige almindeligt velbefindende?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Sigter et udsagn i en kommerciel meddelelse i form af mærkning, præsentation eller reklame for fødevarer, der leveres i den foreliggende form til den endelige forbruger, i det mindste delvist på velvære eller alene på almindeligt velbefindende, såfremt det henviser til en af de i artikel 13, stk. 1, og artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1924/2006 nævnte funktioner på den i forordningens artikel 2, stk. 2, nr. 5), beskrevne måde?

3) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, og et udsagn som beskrevet i spørgsmål 2 i det mindste delvist sigter på velvære:

Er det under hensyn til ytrings- og informationsfriheden i henhold til artikel 6, stk. 3, TEU, sammenholdt med EMRK artikel 10, i overensstemmelse med det fællesskabsretlige proportionalitetsprincip, at henføre et udsagn, hvorefter en bestemt drikkevare med et alkoholindhold på over 1,2 % vol. ikke belaster eller skader kroppen og dens funktioner, under forbuddet i henhold til artikel 4, stk. 3, første punktum, i forordning (EF) nr. 1924/2006?

(¹) EUT L 404, s. 9.

(²) EUT L 37, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 7. februar 2011 — Vodafone España, S.A

(Sag C-55/11)

(2011/C 139/22)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vodafone España, S.A

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF ⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som tillader opkrævning af en afgift for tilladelse til at installere faciliteter på det kommunale offentlige areal fra udbydende virksomheder, som, uden at være indehavere af nettet, anvender det til at udbyde mobiltelefonitjenester?
- 2) Såfremt opkrævningen anses for forenelig med artikel 13 i direktiv 2002/20/EF, opfylder de betingelser, hvorpå afgiften i henhold til det anfægtede lokale regulativ opkræves, da de krav om objektivitet, forholdsmæssighed og ikke-diskrimination, som er fastsat i den nævnte bestemmelse, samt nødvendigheden af at sikre optimal anvendelse af de pågældende faciliteter?
- 3) Skal artikel 13 i direktiv 2002/20/EF tilkendes direkte virkning?

⁽¹⁾ EFT L 108, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 7. februar 2011 — Vodafone España, S.A. mod Ayuntamiento de Tudela

(Sag C-57/11)

(2011/C 139/23)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vodafone España, S.A.

Sagsøgt: Ayuntamiento de Tudela

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF ⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som tillader opkrævning af en afgift for tilladelse til at installere faciliteter på det kommunale offentlige areal fra udbydende virksomheder, som, uden at være indehavere af nettet, anvender det til at udbyde mobiltelefonitjenester?

- 2) Såfremt opkrævningen anses for forenelig med artikel 13 i direktiv 2002/20/EF, opfylder de betingelser, hvorpå afgiften i henhold til det anfægtede lokale regulativ opkræves, da de krav om objektivitet, forholdsmæssighed og ikke-diskrimination, som er fastsat i den nævnte bestemmelse, samt nødvendigheden af at sikre optimal anvendelse af de pågældende faciliteter?
- 3) Skal artikel 13 i direktiv 2002/20/EF tilkendes direkte virkning?

⁽¹⁾ EFT L 108, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 7. februar 2011 — France Telecom España, S.A.

(Sag C-58/11)

(2011/C 139/24)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: France Telecom España, S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF ⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som tillader opkrævning af en afgift for tilladelse til at installere faciliteter på det kommunale offentlige areal fra udbydende virksomheder, som, uden at være indehavere af nettet, anvender det til at udbyde mobiltelefonitjenester?
- 2) Såfremt opkrævningen anses for forenelig med artikel 13 i direktiv 2002/20/EF, opfylder de betingelser, hvorpå afgiften i henhold til det anfægtede lokale regulativ opkræves, da de krav om objektivitet, forholdsmæssighed og ikke-diskrimination, som er fastsat i den nævnte bestemmelse, samt nødvendigheden af at sikre optimal anvendelse af de pågældende faciliteter?
- 3) Skal artikel 13 i direktiv 2002/20/EF tilkendes direkte virkning?

⁽¹⁾ EFT L 108, s. 21.